

ingen Opsættelse taaler. Vi er, efter at vi har set, at det var ganske ugørligt at faa noget ud af Udvalgsarbejdet, enedes om at indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse. Vi har gjort det, fordi vi lægger Vægt paa, at Arbejdet hurtigst muligt kommer i Gang, og fordi vi, som vi ogsaa fremhæver i vor Betænkning, finder det uforvarligt at gaa bort fra det, der i Enighed, i fuld Enighed, er tilraadet af Arbejdsudvalget. Det er ikke alt for ofte, det hænder, at Folk fra vidt forskellige Lejre, sociale, økonomiske og politiske, kan mødes og i Enighed pege paa det, som efter deres Mening bør gøres. Det er sket her i Arbejdsudvalgets Betænkning, og det er sket, efter at man sagligt og objektivt har prøvet at udrede alt, hvad der hørte med til en nøgtern Bedømmelse af hele Situationen. Derfor vil jeg sige, at selv om man fra visse Holds Side anvender nok saa megen Energi og Behændighed paa at forsøge at rokke ved denne Enighed og reducere det, der foreligger fra Udvalget, til det mindst mulige, agter jeg fremdeles at støtte mig til dette Udvalg, som ikke har haft de Hensyn at tage, som man aabenbart mener, det er paakrævet at tage fra Oppositionens Side, men som har haft den Opgave at prøve paa at finde Anvisninger, der ledede til, at man kunde modvirke Arbejdsløsheden.

Jeg har sagt ved første Behandling, at jeg ingenlunde har den Opfattelse, at hvis det lykkedes at gennemføre det foreliggende Lovforslag, var man dermed vel forvaret i Henseende til Foranstaltninger imod Arbejdsløsheden. Jeg har sagt, at for at man skulde kunne faa den fulde Nytte af alt det, som Lovforslaget tilsigter, skal alle gode Kræfter samvirke netop for at udnytte Lovforslaget effektivt, og ved Siden deraf maa man saa selvfølgelig overvaage, hvorledes Situationen paa dette Omraade udvikler sig. Men jeg vil fremdeles fastholde, at dette Lovforslag, saaledes som det er udformet, kan blive et værdifuldt Bidrag i Kampen mod Arbejdsløsheden.

Jeg finder det rigtigt, at den højtærede Socialminister har holdt sig saa nøje til Arbejdsudvalgets enige Betænkning, som han har gjort. Jeg gentager dette om Enigheden, skønt jeg ved, at man vil gøre Forsøg paa at lægge mere ind i et fra en enkelt Side taget Forbehold, end jeg tror, man kan have Lov til. Det er det, som ogsaa har været nævnt her i Dag, at Hr. Landstingsmand Hauch som Medlem af Arbejdsudvalget i Betænk-

ningen skriver, at han „er absolut imod, at der stedse fortsættes med Ydelse af Statstilskud til Arbejdsløn ved Gennemførelsen af kommunale Arbejder“. Det synes, at den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Slesbager, river denne Udtalelse ud af hele Sammenhængen med det øvrige. Jeg vil gøre opmærksom paa, at der i Betænkningen — jeg haaber, jeg har den højtærede Formands Tilladelse til at citere — Side 9 midt paa Siden findes en Udtalelse, der lyder saaledes: „Tilskuddene bør endvidere foreløbig begrænses til Arbejder, som kan afhjælpe Arbejdsløshed i *Vinterhalvaaret 1925—26*“. Og længere nede paa samme Side findes den Udtalelse, at „Arbejdsudvalget foreslaar, at der foreløbig for Vinterhalvaaret 1925—26 stilles en Bevilling paa 2 Mill. Kr.“ o. s. v. til Raadighed.

Hvad viser nu disse Udtalelser, navnlig den første, hvor Ordet „Vinterhalvaaret“ er fremhævet? De viser efter min Mening hen til noget helt andet end det, der hidtil er kommet frem. De viser hen til, at Arbejdsudvalget har haft den Opfattelse — saaledes læser jeg det, og saaledes maa det efter dets Ordlyd læses —, at den Arbejdsløshed, som i Øjeblikket er saa voldsom, er blevet saa voldsom, netop fordi den, som alle ved, staar i Forbindelse med Deflationsspørgsmaalet, og at man derfor meget vel kan paaregne, at Varigheden af denne Krise og af den ekstraordinært store Arbejdsløshed vil strække sig ud over Vinterhalvaaret. Arbejdsudvalget har forudset, at saadanne Muligheder var der, og derfor former det sin Betænkning paa den Maade, at man foreløbig taler om Vinterhalvaaret, taler om foreløbige Bevillinger.

Derfor kan jeg ikke erkende, at man kan være berettiget til i den Grad, som sket er, at lægge Vægt paa Hr. Landstingsmand Hauchs Forbehold. I dette Forbehold, at han vil være imod, at de paagældende Foranstaltninger stedse fortsættes, kan dog ikke ligge andet, end at det paagældende Medlem af Arbejdsudvalget kan tænke sig foreløbige, midlertidige, tidsbegrænsede Foranstaltninger, men allerede nu har villet tilkendegive, at han ikke ønsker at gaa med til stedsevarende Foranstaltninger udover Vinterhalvaaret, saaledes som det øvrige Udvalg har tænkt sig Muligheden af.

Saa vil jeg gerne gøre en Bemærkning overfor det i Mindretallets Betænkning anvendte Udtryk „ødelæggende“ — mindre kan ikke gøre det. Jeg synes ganske vist,